

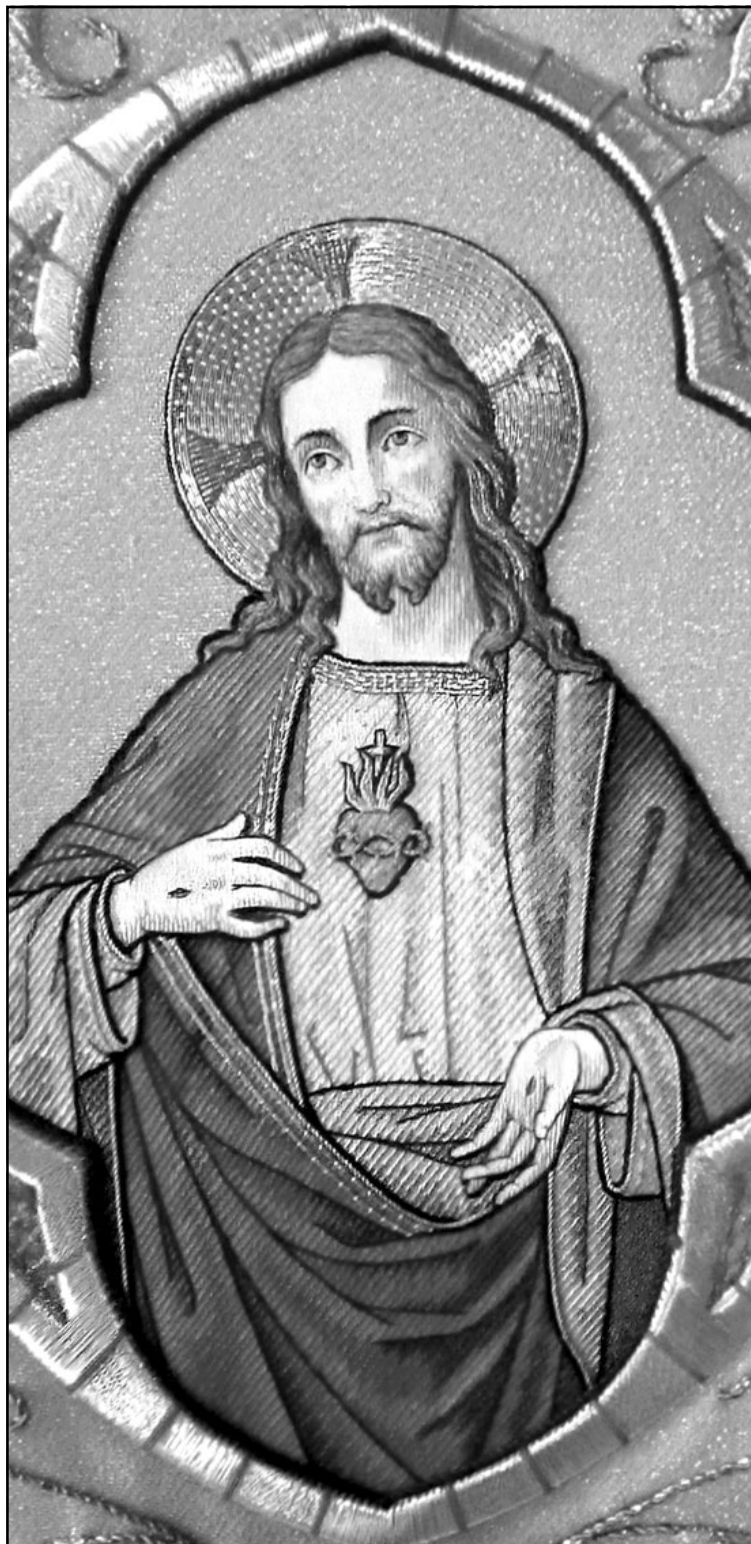

Петровден

На 29 юни честваме паметта на славните апостоли Петър и Павел. Сам Господ възхвали двамата апостоли и мъченици. На Петър повери Църквата като на камък, върху който тя ще бъде изградена, а за Павел извести, че той ще бъде използван като „съд, който ще понесе името Господне пред народи, царе и синове Израилеви“ (Деян. 9, 15). Почитта към двамата събрата може да наречем икуменична. Католическата и Православната църква - макар и разделени - ревниво пазят единното апостолско наследство - епископство, свещеничество, дяконство. Двете Църкви изповядват, че тяхната вяра е дар от възкръсналия Христос; че вярата им е стигнала до тях посредством светите Петър и Павел заедно с другите апостоли, без които Църквата не щеше да съществува. Ето защо литургията на този ден е особено тържествена - тя поетически бележи заслугите на двамата пред Бог и пред хората. Трите четива на вечернята са избрани от първото съборно послание на свети апостол Петър. На утринната пък се чете Евангелието от Йоан, където на Петър се поверява да пасе стадото Христово. Възхвалата на Петър и Павел с нищо не засенчва достойнството на останалите апостоли, което е неделимо, без скала на престижност, така както епископът представлява в своята епархия цялата неделима апостолска власт. Неслучайно на следващия ден - 30 юни, Църквата празнува Събора на светите 12 апостоли.

Паметта на двамата апосто-

На стр. 2

„Сърце Исусово“ - бродерия в храма „Сен Никола“ в Гент

Храмов празник в Плевен

На 16 май 2015 г. в Плевен бе отбелязан храмовият празник на черквата „Света Дева Мария от Фатима“. В месеца на Мария отците францискани конвентуалци, които са мисионери тук и имат свой манастир, организираха прекрасно тържество в чест на Дева Мария и на 90-годишния юбилей на отец Асен Генов, за когото те се грижат от няколко години. Литургията, която отслужиха в 11 ч., бе благодарствена - за юбилея на най-възрастния католически свещеник в България и за благоденствието на града. Гости на празника бяха делегация от полския град Плоцк, кметът на село Асеново, представители на Методистката църква и пастор Цветан.

Тържествената литургия бе предстоятелствана от епископа на Никополската епархия Петко Христов. С него съслужиха домакините отец Ярослав, отец Венци, отец Артур и свещениците отец Ремо, отец Димитър, отец Евгений, отец Койчо, отец Страхил, отец Пламен, отец Салваторе, отец Патрик, отец Йосиф, отец Кшищоф, отец Станислав и дякон Владислав.

В началото на службата енорийският свещеник отец Ярослав Барткиевич поздрави епископ Петко, отец Димитър Димитров от енория Генерал Николаево - поканен за проповедник, всички енориаши и гости, дошли на празника. Отец Ярек припомни, че явленията на Божията Майка, случили се преди 98 години във Фатима, са силен вик от небето, един загрижен глас на Небесната Май-

ка, призоваващ към молитва и покаяние. Отец Ярослав припомни другия важен повод за празника - честването на 90-годишния юбилей на отец Асен Генов, единия от последните двама живи духовници, ръкоположени от блажения Евгений Босилков.

Проповед поднесе отец Димитър Димитров. В нея той говори за Божията Майка, за нейната загриженост и закрила над нас, хората. Той поднесе размисли за светилищата на Дева Мария - свети места, в които много силно се усеща Божието присъствие.

На стр. 10

Един живот

Отец Асен Генов е роден на 12 май 1925 г. Кръстен е на другия ден, 13 май. Учи в семинарията в Свищов, но поради войната ги преместват в село Лъжене (днес село Малчика). Две години служи войник, след което продължава да учи за свещеник в Русе.

Ръкоположен е за свещеник от блажения епископ Евгений Босилков на 4 ноември 1951 г. в родното си село Малчика. Най-напред е назначен в енория „Свети Антон“ в Белене и там служи около година. Следва енория „Света Троица“ в с. Асеново, където работи 11 години. Оттам е преместен в черквата „Рождение на Блажена Дева Мария“ в Белене. Следва най-дългата му служба - в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран - 37 годи-

На стр. 8

„По стъпките на свети Йоан-Павел II в Полша“

Едно поклонничество задължително трябва да започне с литургия и благослов. Така на 30 април вечерта в конкатедралата „Свети Йосиф“ в София беше отслужена литургия от отец Збигнев Тенча, който с много красиви думи, специална проповед и благослов ни изпрати като „ангели на доброто и мира“ в своята родина Полша. Брат Пшемек взе китарата и запяхме химна на поклонничеството „Тръгваме с радост в сърцето в Краков да се преклоним...“. Включи се и брат Бошко с хубавия си глас.

Всички бяха радостни и весели, а за поддържането на настроението се грижеха отец Марчин и брат Гжегож.

След 20 часа път пред нас се появиха Татрите и красивата специфична архитектура на Закопане с острите (алпийски стил) покриви на къщите. Тук всяка година е идвал Карол Войтила заради здравословния климат.

По пътя за Краков посетихме светилището в Лудмиеж и Тенчин - планинската енория

На стр. 8

„Каритас“ - едно човешко семейство

Всяко получено добро поражда ново добро

Една от дейностите на енорийската „Каритас“ в Малко Търново е насочена към осигуряване на психологическа, педагогическа и социална подкрепа на деца в риск от отпадане от училище, бедност, насилие, агресивно поведение. Освен на децата се оказва подкрепа и на техните семейства.

Заниманията с децата се осъществяват в център „Цветница“, който с широко отворените си врати приютава децата и им показва света - цветен и шарен, какъвто би трябвало да бъде за всяко дете. В центъра работят психолог, музикален терапевт, педагог. „Енорийският ни свещеник отец Роман е непрекъснато сред децата, отделя време и за родителите им“ - споделя Мария Димиева, ръководител на центъра и енорийски отговорник на „Каритас“ - Малко Търново. „Доброволците от енорията също много помагат, помощта им е от огромно значение за нас“ - добавя тя.

Всяко дете, прекрачило прага на центъра, носи своя лична история. История, която отец Роман и сътрудниците в „Цветница“ изслушват, разбират и прегръщат. Впоследствие със силата на любовта, която дължим на ближния, те укрепват крехкото съзнание на детето, вливат сили в прекършените мисли на неговите родители и им помагат да разширят хоризонтите на личната си история с ясното осъзнаване, че пътят, който тя ще поеме, зависи от тях самите.

„Срещали сме деца и семейства с много тежки съдби. Това, което ми дава сили, е, когато след ежедневната работа с тях виждам, че настъпва промяната и те самите вече имат друго отношение - най-напред към себе си, впоследствие и към живота си“ - споделя Мария Димиева и разказва една от личните истории, които силно са я докоснали, тази на 8-годишния Мартин.

„Преди повече от година в един мрачен дъждовен следобед вратата на центъра отвори едно дребничко, окъсано, рошаво момче. Промърмори нещо като „Добро утро“ и остана мълчаливо до вратата. След няколко минути успя да каже нещо несвързано и мина доста време, докато разберем, че иска да посещава заниманията в „Цветница“. Така започна нашата история с Мартин.

Оказа се, че е от едно от

най-бедните семейства в ромската махала. Бащата е имал други жени, има и други деца, които се оправят, както могат. Майката също е имала друго семейство. Децата от предните ѝ съжителства са предадени за отглеждане на държавата и настанени в социални институции. С бащата на Мартин имат 3 деца - най-големият е Мартин, на 8 години. Ивана е на 6 години - слънчево момиченце, винаги усмихнато, независимо че е със сериозно заболяване и висока степен на инвалидност, а най-малката е на 1 годинка.

И двамата родители са полуграмотни, нямат собстве-

„Каритас“ в енорията

но жилище, нямат постоянни доходи освен детските добавки и пенсията за инвалидност на Ивана. Търсят каквото и да е да свършат по къщите, случвало се е и да „си приберат“ от някой двор нещо, което да продадат, за да нахранят децата.

Самоинициативата на Мартин „да се запише“ в центъра срещна голяма съпротива от бащата. Мартин, въпреки че е доста дребен и слабичък, всеки ден след училище работеше и неговото отсъствие се отразяваше на изхранването на семейството. Сблъсъци имаше и между Мартин и други деца в центъра - не го приемаха, не желаеха да седат до него по време на груповите занимания, защото е „мръсен и окъсан“. Използваха всяка възможност да останат насаме с него, за да го обидят и гонят. Но той упорито, мълчаливо, с наведена глава и мрачен поглед всеки ден пристигаше. Първите месеци често е идвал уморен, преработен, криеше бравдвата под терасата на центъра, вземаше мълчаливо книгата и тетрадката и сядаше да си изпълни задачите за деня.

Няма да забравя погледа му и крещящото мълчание от онези първи месеци. Осъзнаваше обидите и презрение. Няма да забравя и гладните му очи - имаше дни, в които се оказа, че нищо не е ял. Искаше само парче хляб, така казваше: „Ям парче хляб.“ Оказа се, че има и друг проблем - баща му често го бие.

Бащата продължи да създава проблеми до края на лятото. Момчето бе определено за участие в детския пленер на „Каритас“ - София, баща му обаче каза, че няма да го пусне. С немалко усилия успяхме да смирим бащината съпротива и Мартин замина за първи път в живота си на лагер, на море. Оттам се завърна с голяма

усмивка и изправена глава.

Мисля, че през декември момчето Мартин отначало - когато за първи път прекрачи прага на „Цветница“ - изчезна. Има друго момче със същото име. Когато започне да се смее, заразява всички със смеха си. Всеки ден е на училище, всеки ден в „Цветница“. Един от най-добрите ученици в класа. Най-добрият в класа по математика. Добре облечен, чист, с прическа. Оказа се, че е красиво момче, дори стана и суетен. Помага на новите деца, на тези, които не знаят как да се справят с компютъра, с интернет. Научи се да кара велосипед и много други неща, които трябва да научи едно момче на 8 години - часовника, календара, сезоните, конструктори и най-вече, че всяко дете освен задължения има и права, че много хора обичат децата в центъра и много хора ни помагат, че трябва и ние да помагаме на хора, които имат нужда.

Преди месец Мартин и още две деца от центъра карат велосипеди на съседната улица. Стават свидетели и участници в истории, която съм сигурна, че няма да забравят. На възрастна жена ѝ прилошава и припада на улицата. Минават автомобили, минават хора, никой не спира да помогне. Децата се сепват, спират на място, в следващия момент се впускат към падналата старичка. Успяват да я вдигнат и да я придружат до дома ѝ и веднага идват да ни обяснят и настояват да проверим какво се случва с жената и да ѝ помогнем.

След още няколко дни от други деца научихме още една история с Мартин - пред магазин намира 40 лв. Независимо че няколко други деца го убеждават да си разделият парите, Мартин отива и ги предава в най-близкия магазин. Нямахме хвалби, изтъквания. Когато

по-късно говорихме с него, за да му предадем, че това са били парите за лекарства на болен възрастен човек, момчето прие това, което е направило, за нещо естествено и излишно да се коментира - това е правилното.

Преломен момент за Мартин беше и участието му в нашата великденска инициатива - участва в приготвянето на козунаците и обредните хлябове, боядисването на яйцата и в една от групите за разнасянето на пакетите за болни, самотни възрастни хора. Много домове посетиха децата - сами, без някой от екипа ни да ги придружава, и много дълбоко бяха докоснати от историята на всеки човек, от това как са ги посрещнали, от сълзите и благословията на хората, от последвалите отзиви, предадени в „Цветница“. Мартин често си спомня и разказва за хората, които са посетили.

Подкрепа оказахме и на майката, бащата и сестричките на Мартин. Майката включихме в родителските групи в „Цветница“. Всяка седмица посещава центъра, споделя за проблеми, за радостни събития с децата, интересува се от Мартин, който във всички събития на „Цветница“ е активен участник. Бащата също започна да се отбива в центъра. Загрижен е за сина си и не го натоварва с тежка работа. При последната ни среща сподели, че най-важно е Мартин да учи и да не върши глупости, да не станел като него.

С Ива работиха специалистите от „Цветница“ и тя вече посещава детска градина, а скоро ще бъде и част от нашата нова група деца. И трите деца са чисти, добре облечени, спретнати. Бащата и майката вече проявяват интерес и грижи за децата си. И най-важното - вярват, че всяко получено добро поражда ново добро и променя истории.

**Имената на децата в текста са променени.*

„Каритас“ в България

Епископ Петко Христов продължи ангажираността си към „Каритас“ - България, като пое още един мандат за президент на федерацията. Делегатите на 33-тата национална конференция благодариха на епископа за подкрепата, която оказва на мрежата на „Каритас“ в България. Конференцията се проведе на 22 май 2015 г. в енория „Дева Мария от Фатима“ - Плевен.

„Каритас“ по света

✓ На 12 май 2015 г. с тържествена литургия в базиликата „Свети Петър“ в Рим папа Франциск откри XX генерална асамблея на „Каритас Интернационалис“. „Участващият в мисията на „Каритас“ не е обикновен служител, а свидетел на Христос - подчерта папата в проповедта си. - Той е човек, който търси Христос и оставя да бъде търсен от Него; човек, който обича с духа на Христос, с духа на безкористността и духа на дарението. Всички наши стратегии и проекти ще останат празни, ако не сме изпълнени с тази любов. Но не нашата любов, а Неговата. Или още по-добре - нашата любов, която е изчистена и укрепена от любовта на Христос.“

✓ Кардинал Луис Антонио Тагле от Манила, Филипините, е новият президент на „Каритас Интернационалис“. Той беше избран от XX генерална асамблея на конфедерацията, която се проведе в Рим от 12 до 17 май.

✓ Световното семейство на „Каритас“ подкрепя хората, пострадали при земетресението, разтърсили Непал на 25 април и на 12 май. Информация за оказаната помощ, лични истории на пострадали хора и начините, по които всеки може да изрази съпричастността си, могат да бъдат открити на сайта на „Каритас“ - България: www.caritas.bg.

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1499)
юни 2015 г.

Храмов празник в Плевен

От стр. 1

„Явленията на Божията Майка са знак, каза отец Димитър, че нещата в света не вървят добре. Тя се явява и предупреждава за голяма, реална опасност, надвиснала над християните - Френската

революция, Октомврийската революция в Русия и др. Светата Дева предупреждава хората за голямата опасност от преследвания и репресии. Тя се явява, за да предупреди, че идва една голяма, световна война, която отново ще разкъса духа на човечеството и ще бъдат изтръгнати хиляди сърца от градината на живота. Ето в тези трагични моменти - преди или след тях - Дева Мария се явява пратеник на Божията воля, за да ни напомни кои са истинските стойности, истинските ценности.“ Отец Димитър припомни, че с тази литургия благодарим също за юбилея на отец Асен, за дара на неговия живот - на неговия свещенически живот. Събратята, които се грижат за него, и онези, които го познават, свидетелстват с какво усърдие отец Асен служи литургията, когато има възможност, с какво усърдие моли стария латински бревиар в ежедневните си молитви, с какво усър-

дие превежда книги, особено за Дева Мария - истински свещеник и истински син на Дева Мария. Това за всички нас, свещениците и верните, е нещо много трогателно. Отец Димитър завърши проповедта си, като прочете: „Молитва в мрака“ - прекрасно размишление, разговор на един човек с Бог.

В края на литургията кратко слово поднесе монс. Петко. Той разказа как тази енория е била обещана на Дева Мария и пожела оттук насетне енорията в Плевен да става все по-силна и здрава с помощта на застъпничеството на Дева Мария. „Да призовем нейното застъпничество пред Нейния Син, каза епископът, защото вярваме, че тя е мост между нас и Исус Спасителя.“

След службата в чест на празника общинският хор „Гена Димитрова“ от Плевен изнесе концерт с класически произведения на Шуберт, Моцарт, Цезар Франк и др.

Росица ЗЛАТЕВА

Нигерия Чудо с броеницата на Дева Мария?

Дали Нигерия не преживява в момента чудо, свързано с броеницата? В края на април стана известно, че епископът на Майдугури, монс. Оливър Даш Доеми, имал видение, че радикалната ислямистка терористична организация „Боко Харам“ може да бъде надвита с помощта на броеницата. В края на миналата година епископът молел броеницата в своя параклис пред Светото причастие. Изведнъж му се явил Исус и без да казва нищо, му дал меч. Епископът го взел в ръката си и в същия момент той се превърнал в броеница. След това Исус казал три пъти: „Боко Харам“ изчезна.“

Епископът веднага разбрал посланието на явлението: „Стана ми ясно, че ние можем да изгоним „Боко Харам“ с броеницата.“ Първоначално той не искал да говори за това, но почувствал, че Свети Дух го кара да го направи. Най-напред споделил със свещениците от своята епархия, а след

това и на конгреса за религиозната свобода в Мадрид, на който бил обсъден въпросът как могат да оцелеят християните в страните, в които са

най-много преследвани.

„Wall Street Journal“ съобщава, че оттогава свързаната с „Ислямска държава“ групировка търпи чувствителни неуспехи. Стоотици отвлечени жени и мъже са отново свободни, а войските на нигерийската армия са навлезли навътре в районите, контролирани дотогава от ислямистите.

По www.catholic-news.bg

(Продължава от бр. 5)

Може би времето е попритиснало автора и затова единият от замъците е нарисован наполовина.

Най-необикновени са следващите две изображения. Както и да ги гледаме, това са гербове (сн.4 и 5). Дори можем да говорим за голям или тържествен герб (в известен смисъл). Спазени са изискванията на хералдиката (доколкото неизвестният ни до момента автор ги е познавал). Може и да е имал пред себе си конкретно изображение на герб (български?) Двата герба са почти идентични, с някои различия в изображението на щита. Казвам щит, защото това, което виждаме, е щит. Не само в европейската хералдика могат да се намерят щитове, изобразени по този начин. Над щитовете има корона. Двата щита се различават в долната си част: северният (сн. 4) има завършващ елемент (палмета), а южният (сн. 5) - няма. Различават се и в орнаментите под щита, но определено наподобяват лента за девиза. И в двата случая има подкрепа, т.е. две изправени животни, които подкрепят щита. Дори единият от подкрепящите лъвовете (хералдически левият) и на двата герба е стъпил на орнамент (лентата), точно както са изискванията на хералдиката. В полето на щита на оранжев фон са изобразени флорални мотиви - като тези в алафрангите. Тези две изображения се различават и това май е единствената съществена разлика между двата герба. Над щитовете има изрисован двустранно балдахин (или завеса?), като завършващ елемент. И на двата герба десният (хералдически) лъв е в профил, а левият (хералдически) - в анфас. В хералдиката такива животни се наричат съответно Le lion contourné и Le leopard lionné. Лъвовете са изобразени в естествен цвят (натюр), изправени

Нетрадиционни изображения в иконостаса на черквата „Света Троица“ в село Долни Тодорак

(rampant) и въоръжени (със зъби и нокти). И двата лъва имат нашийник и верига. В единия щит веригата е прикрепена към долната част на щита, а на втория - някъде назад, извън полето. Интересно е изобразяването на опашките на двата лъва. Опашките на левите са изправени и завършват с характерната „топка“ за мъжките екземпляри - напълно с правилата на хералдиката. Интересно изключение са опашките на десните (хералдически) лъвовете.

Опашката е подвита между краката и след това се издига нагоре и отново завършва с „топка“. Какво е толкова интересно при тях? Интересното е това, че когато опашката на лъвът в хералдиката е подвита между краката означава, че този лъв е „посрамен“, т.е. притежателят на герба е направил нещо нередно или е подчинен вече някому. Когато опашката е изправена, може краят ѝ да е подвит навън

или навътре, но завършва с „топка“ означава че при притежателя на герба всичко е „наред“. Ето защо този лъв не би могъл да се нарече куард, т.е. с опашка между краката (изцяло). Защо ли така е изобразена опашката в нашия случай?

За замък в някои от речниците на символите е казано, че означава независимост, държавност, закрила, сигурност. Това потвърди и отец Добромир Димитров, асистент в Богословския факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Разминаването в посоката на знамената по върховете на кулите може би означава, че има някакво несъгласуване в действията на хората, населяващи замъка (държавата, областта, общността) или непознание в подробности значението на символите и хералдиката. Лъвовете са „въоръжени“ по всички правила на хералдиката: зъби, нокти, „топка“ на края на опашката. При десните (херал-

дически) лъвовете опашката е подвита, но веднага след това се изправя гордо нагоре. Дали по такъв начин авторът не ни показва, че притежателят на герба (респ. българския народ) е бил посрамен (т.е. под владичество на друг народ), но вече се е избавил (или скоро ще се избави) от това обстоятелство? Защо в щитовете има изобразени флорални мотиви, а не нещо друго? Защо...

Някакъв отговор бихме получили, ако може специалист или специално изградена група от нашата екзархия, добре владеещи гръцки език, да посети отново селото за 2-3 дни и да поговори по-обстойно с отец Йоанис. Отчето е на преклонна възраст, но с бистра памет и добронамерен към българите. В селото живее и българка, омъжена за темен жител, която евентуално би била полезна в разговора.

Въпроси, въпроси, въпроси... А отговорите? Отговорите сме длъжни да намерим час по-скоро. Това само ще обогати не само историята на нашата екзархия, но и на България.

Инж. Стефан Папукчиев,
КdВ,
председател
на фондация
„Оазис“, Казанлък

Не само с хляб...

В този период, когато вниманието на медиите е поляризирано върху Световното изложение в Италия, си струва да препрочетем събитието не само от техническа гледна точка, но и по-задълбочено - от хуманистична и християнска страна. С други думи, ако темата на ЕКСПО 2015 е „Какво храни планетата?“, то преди това трябва да се запитаме „Какво храни човека и неговия живот?“

Многозначително Светият престол пожела за лого на своя павилион на изложението да постави фразата, взета от книгата „Второзаконие“ и цитирана от Исус в Евангелието: „Не само с хляб!“ Като че искаше да каже, че не е достатъчно да се даде един технически отговор на това как да се поддържа хранителните ресурси на човечеството, но е необходимо също една последователна визия за позицията на човека спрямо творението. В това отношение можем да вземем за отправна точка учението на последните двама папи. Бенедикт XVI например поде оригиналната идея, че до „екологията на творението“ трябва да бъде поставена една справедлива „екология на човека“. С други думи, е необходимо човек да преоткрие своето измерение на пазител на творението, избягвайки двата противоположни риска: от една страна, да се счита за волния „хищник“ на природните ресурси в името на печалбата, а от друга страна, да се чувства блокиран от един вид ново „идолопоклонство на природата“, т.е. нито абсолютен господар на природата, нито случаен неин обитател.

Също папа Франциск обърна внимание на богатите общества по повод на една култура, сполучливо наречена от него „култура на шкарта“ - на изхвърлянето на хранителни продукти (скандал за един свят, където храната е повече от нуждите на хората, я изх-

върлят, докато на местата, където храната е по-малко от нуждите на хората, изхвърлят хората, т.е. хората рискуват да умрат от глад). Към това бракуване на храни се добавя и „бракуването“ на хора - това са хората, които заради своята „непродуктивност“ биват шартирани от социалната верига, която на всяка цена трябва да бъде ефективна и продуктивна. Това, което храни живота на човека, е несъмнено материалната храна; но не е само това - необходими са преди всичко ценности, които знаят да „нахранят“ човешкия живот, ориентирайки го от етична и духовна гледна точка. Синтезирайки нещата, можем да се обърнем към някои символични препратки от Светото писание като ориентиращи принципи в хуманистичния и християнски прочит на събитието ЕКСПО 2015.

Първата отправка е „градината за пазене“ - според разказа на книгата Битие относно ролята на човека в творението. Призвани сме да пазим творението, извличайки по един балансиран начин ресурсите, които да служат на човечеството днес и утре.

Втората отправка е „споделянето на единия хляб“ както при „умножението на хлябовете“ - от малкото бе осигурено необходимото за всички чрез споделянето и солидарността.

Третата препратка е „един хляб, който прави присъстващ Бог в света“. В тайнството Евхаристия християнинът възвестява, че не е материалният хляб (тоест безразборното умножаване на икономическите блага), който засища наистина човешкия живот, а хлябът на Словото Божие, което осветлява човека за смисъла на неговия живот и го ръководи в съществуването, посочвайки му моралните ценности в действията, и евхаристичният хляб - като предвкусване на вечния живот, в който според книгата Откровение на свети Йоан (7, 16) праведните „няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят“, защото самият Бог ще бъде тяхното Благо - абсолютно и съвършено.

Монс. Марко НАВОНИ
Превод отец Петко Вълв

Националният съвет на религиозните общности в България (НСРОБ) посети Ватикан

След посещенията в Армения и Истанбул съветът (включващ традиционните монотеистични вероизповедания) обмисляше една своя визита във Ватикан. Писахме писмо до кардинал Торан - префект на Папския съвет за междурелигиозен диалог, който ни отговори, че с радост ще ни приеме. Така отговори и Негово високопреосвещенство монс. Луис Ладария - секретар на Конгрегацията за доктрина на вярата (и мой преподавател от Папския григориански университет). Писмо изпратихме и до Негово преосвещенство монс. Браян Фарел - секретар на Папския съвет за насърчаване на единението на християните, и Негово високопреосвещенство монс. Сирил Васил - секретар на Конгрегацията за Източните църкви.

Благодарение на съдействието на Дирекцията по вероизповеданията при Министерски съвет бяхме включени в правителствената делегация за празника на българската писменост и култура, която по традиция поднася цветя в гроба на свети Кирил в Рим и включва аудиенция с папата. Тъй като не по наша вина доста късно изпратихме имената на делегацията на НСРОБ до Префектурата на папския дом, нямаше практическа възможност да бъдем добавени

към тази част от правителствената делегация, която бива лично приета от папата. За наша радост чрез нунция в България архиепископ Анселмо Лекорари ни бяха осигурени места за литургията в неделя, 24 май, с папа Франциск в базиликата „Свети Петър“ по повод празника Петдесетница, и то съвсем близо до централния олтар, в съседство с префекта на папския дом Негово високопреосвещенство монс. Георг Генсвайн, което ни позволи не само да видим папата, но и да почувстваме тържествеността на богослужението.

Поради малкото време на разположение в събота (ватиканските служби работят до 13 ч.) НСРОБ успя да посети само Конгрегацията за доктрината на вярата, където много топло бяхме посрещнати от монс. Ладария, който разказа накратко за мисията на конгрегацията, в която работи, за опазване на чистотата на вярата и учението на Църквата, като приветства идеята за създаването на нашия съвет, споделяйки неговата загриженост за доброто на човека чрез мирното и плодотворно сътрудничество между религиите. От името на НСРОБ му бе подарен възпоменателен плакет.

Втората среща бе с Негово

преосвещенство монс. Мансуето Бианки, отговарящ за междуцърковния и междурелигиозния диалог от страна на Епископската конференция на Католическата църква в Италия. Той също говори за необходимостта от съвместна работа на Църквите и религиите пред предизвикателствата на съвременния свят, обединявайки усилията си около общи теми като достойнството на човешката личност, опазването на околната среда, запазването на семейството, борбата за справедливост и мир, срещу социалното неравенство, бедност и маргинализация.

Последната осъществена среща бе с г-жа Йоланде Илиано, секретар на международната организация „Religions for Peace“ със седалище в Брюксел, на която НСРОБ е член.

Делегацията бе съставена от целия управителен съвет и двамата и секретари, като Негово високопреосвещенство митрополит Антоний от БПЦ не успя да присъства на нашите срещи заради заетост с официалната част от програмата на правителствената делегация. От страна на ислямското вероизповедание участие взе зам. главният мюфтия на България г-н Бирели Бирели, от страна на алианса на Евангелските църкви - д-р Камелия Славчева, от страна на еврейската общност - г-жа София Коен, председател на израелитяния духовен съвет, както и д-р Марсел Израел, секретар на НСРОБ, проф. Рупен Крикорян - представител на Арменията апостолска църква и председател на НСРОБ, и моя милост, съответно представящ Католическата църква в България.

Пътуването ни заедно с премиера Бойко Борисов ни даде възможност да му разкажем за срещите ни във Ватикан, а той ни сподели спомени от неговите предишни посещения в града държава, когато негов „гид“ е бил кардинал Содано.

Отец Петко ВЪЛОВ

Ел Салвадор

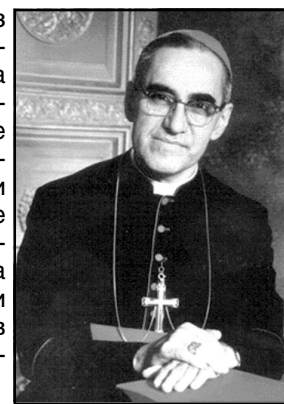
Архиепископ Ромеро бе провъзгласен за блажен

На 23 май в Сан Салвадор (столица на Ел Салвадор) пред повече от 250 000 души за блажен бе провъзгласен убитият преди 35 години архиепископ Оскар Ромеро (1917-1980). В поздравителното си послание папа Франциск го нарече „един от най-добрите синове на Църквата“. Архиепископ Ромеро е свидетелствал като мъченик за живота си до крайност за вярата и християнското милосърдие. „В трудни времена за съжителство монс. Ромеро успява да води своето стадо, да го защитава и закриля, предан на вярата и общението с Църквата“, пише папата.

След церемонията под ръководството на префекта на Конгрегацията за светците, кардинал Анджело Амато, бе представен голям портрет на новия блажен. Осем духовни-

ци пренесоха през площада стъклената риза на Ромеро, която много хора се опитваха да докоснат с ръка. Въпреки силните дъждове още в петък вечерта в столицата на страната хиляди хора участваха в шествие със свещи.

Блаженият Ромеро бе застрелян на 24 март 1980 г. по време на литургия от неизвестно лице. Като поръчители на убийството са подозирани военните. Обстоятелствата на деянието не са изяснени напълно. В гражданската война между силите за сигурност, ескадроните на смъртта и левите партизански групи (1979-1992) са заги-

нали около 75 000 души.

Папа Франциск призна Ромеро за мъченик в началото на февруари. Беатификационният процес за него започва през 1990 г. в Сан Салвадор и продължава във Ватикан, но е преустановен до изясняване на това дали убитият архиепископ е станал жертва заради убежденията си във вярата или политическа позиция срещу тогавашното правителство.

Папа Бенедикт XVI възобновява през декември 2012 г. хода на процеса, който получи нов тласък след избора на папа Франциск.

По www.catholic-news.bg